

ingen forstaaelig Beslutning, eller Beslutningen er saaledes beskaffen. Med den givne Forudsætning maa det altsaa efter Beslutningen være klart, at Indskrænkningssloven ikke er bindende uden ligeoverfor de Dele af Grundloven af 18de November 1863, som maae kunne forandres heelt, eftersom de tillige i Virkeligheden udgjøre Dele af Kongerigets Lovgivning, de Dele nemlig, som fastsætte Forholdet mellem Konge og Stat. Meningen har dengang klart været — og det var ogsaa en ganske simpel og fornuftig Mening —, at naar det Fællesskab var ophørt, ligeoverfor hvilket Rigsdagen ene og alene gjorde det Skridt, den gjorde, maatte Rigsdagen, altsaa den Representation, som sidder her, træde frem i sin tidligere Fylde, eftersom den beholdt alle de Egenskaber, som dertil vare nødvendige. Forudsætningen nævner nemlig som Betingelse, at den nye Forfatning skal vedblive at bestaae i anerkjendt Kraft og Virksomhed. Dette er vel som sagt noget, der længe kan være tvivlsomt; men naar Objectet for den nye Forfatnings Virksomhed forsvinder, naar Monarchiet bliver opløst, saa kan Ingen mere sige, at den kan bestaae i Kraft og Virksomhed. Den kan ikke tiltage sig selv denne Ret; thi den har ikke faaet den fra sig selv; skulde den søge den, maatte den netop søges i Rigsdagen, og det maatte altsaa blive denne, som spurgtes: Er der endnu Anledning til at anerkjende denne Forfatning som bestaaende i sin fulde Ret? Jeg kunde — skjøndt ikke let — tænke mig Forhold, som kunde friste til at gjøre det, men det maatte i alt Fald være Rigsdagen, der som sine egne Ordts bedste Fortolker maatte blive adspurgt. Jeg troer ogsaa fra en anden Kant at kunne hente Beviis for, at Betragtningen og Opfattelsen har været en saadan. Man har sagt, at en brat Afslutning ikke kunde gaae an; man kunde ikke pludselig, efter at Fredsslutningen havde fundet Sted, sige: Nu er der intet Rigsraad mere, nu forsvinder det. Dette var vel i Theorien det Rette, men i Praxis indrømmer jeg gjerne, at man hverken kunde eller burde gjøre det. Hvorledes skulde Rigsraadet da imidlertid staae? Det havde en Fortid, der skulde afflutes, men ingen Fremtid; thi det havde taabt sit hele Underlag, sit Fremtidsmaal. At den davæ-

rende Regjering har betragtet Sagen omtrent fra samme Side, søger jeg et Beviis for i det Forslag til Grundlovsbestemmelser, som blev forelagt i Rigsraadet ikke lang Tid efter Fredsslutningen, jeg troer den 18de November, — ja det var vistnok den samme uheldsvangre Dag — thi i dette Forslag hedder det: „Grundloven af 18de November 1863 indskrænkes til at gjælde alene for Kongeriget Danmark, deri indbefattet de Dele af Hertugdømmet“ *xc*. Regjeringen havde ikke behøvet at sige, at Forfatningen indskrænkes til alene at gjælde for Kongeriget Danmark, naar den betragtede det som en Selvfølge, at den var gjældende for Kongeriget Danmark, skjøndt det var alene; dette Forslag havde da været aldeles oversflødigt, og kunde kun være vildledende. Den anden Paragraph siger: „Af Rigsraadet udtræde samtlige af Hertugdømmet Slesvig valgte Medlemmer, ligesom de af Kongen for bemeldte Hertugdømme til Landstthinget valgte Medlemmer.“ Enten vare imidlertid disse Medlemmer tilstede paa Slesvigs Vegne, og de traadte da ud af sig selv, eller de vare tilstede paa Monarchiets Vegne, og de vare da et Beviis for, at Monarchiets Forfatning bestod og nødvendigtvis indbefattede dem; men derved var da ogsaa godtgjort, at de ikke vare stiftede til at lovgive for Kongeriget alene; thi dertil havde hverken de eller de andre Medlemmer noget Mandat. Hvad den sidste Deel af Paragraphen angaaer: „ligesom de af Kongen“ o. s. v. skal jeg bemærke, at der ikke til Landstthinget er udnævnt Medlemmer for Hertugdømmet Slesvig af Kongen; men de ere kun udnævnte under den Betingelse, at de skulde boe i Slesvig i Udøvelsens Dieblik, og man skal lægge Mærke til, at Valgbarheden for Rigsraadet var almindelig; den bestaaer endnu, saaledes at man i dette Dieblik kunde i Danmark uden Sty vælge en Holstener. I § 5 kommer nu en Bestemmelse, som især er ganske karakteristisk. Det hedder: „Den lovgivende Magt i alle Anliggender, som hidtil have været fælles, er hos Kongen og Rigsraadet i Forening.“ Hørte de op at være fælles, som de maatte, naar man har kaldt dem „hidtilværende“ Fællesanliggender, maatte de komme til at tilhøre Kongeriget alene, men de kunde da ikke indordnes under en Forfatning, som